

РЕШЕНИЕ

№ 27404

гр. София, 14.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Мариана Маркова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора
Яни Костов, като разгледа дело номер **5191** по описа за **2025** година докладвано
от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния
кодекс (АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания
(ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. Л. П., с ЕГН [ЕГН], против решение №
1016/18.03.2025г. по НАХД № 14931/2024г. по описа на Софийски районен съд (СРС),
Наказателно отделение (НО), 12-ти състав. С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно
постановление (НП) № 24-4332-014585 от 02.07.2024г., издадено от Началник група при СДВР, с
което на касатора са наложени административни наказания на основание чл.175, ал.1, т.4 от
Закона за движението по пътищата (ЗДвП) – „глоба“ в размер на 100 лева и „лишаване от право да
управлява МПС“ за срок от 1 месец за нарушение на чл.103 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно, постановено
в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, при липса на мотиви и при
неизяснена фактическа обстановка. СРС не разгледал нито едно от наведените в жалбата
твърдения. Наложена глоба била над средния размер без затова съдът да е изложил мотиви.
Вмененото нарушение не било доказано по несъмнен начин, включително не било доказано дали
водачът е пътувал сам в колата или с придружител, в коя лента се е движил автомобилът и дали
водачът е спрял след подадения сигнал със стоп палка. Констатациите в АУАН нямали
обвързваща доказателствена сила в съдебното производство. Било налице противоречие относно
мястото на извършване на нарушението („до“ или „зад“ бл.16...). В АУАН липсвало посочване на
обстоятелствата на извършване на нарушението. В разпоредбата на чл.103 от ЗДвП били

посочени две задължения на водача - да спре плавно в най-дясната част на платното или на посочено от служителят на ответника място. Не било ясно за кое от двете е ставало дума. Не бил допуснат до разпит актосъставителят, а разпитаният свидетел по акта не си спомнял такъв случай. Касаторът моли съда да отмени обжалваното решение или в условията на евентуалност да върне делото за ново разглеждане. В съдебно заседание пълномощникът на касатора твърди, че е налице съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че съдът изобщо не се е произнесъл по искането за разпит на свидетел с оглед евентуалното установяване липсата на вина у водача. Претендира сторените в първоинстанционното производство разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител в писмени бележки оспорва касационната жалба като неоснователна и необоснована. Всички съставомерни фактически обстоятелства били посочени в НП. Позовава се на доказателствената сила на АУАН по чл.189, ал.2 от ЗДвП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

След като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

СРС съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК. В същите мотиви са обсъдени доводите, изложени от касатора.

Доводите, изложени от касатора са неоснователни.

Противно на изложеното в касационната жалба СРС е обсъдил доводите, развити в жалбата срещу НП.

Действително жалбоподателят твърди, че не бил управлявал МПС на посочената дата. Но нито посочва друго лице, нито ангажира доказателства в тази насока. За поискания свидетел при режим на довеждане в жалбата не се съдържа уточнение, кои точно обстоятелства ще установи. Вярно е, че съдът е пропуснал да се произнесе по това доказателствено искане. Непроизнасянето от съда по направени от страната доказателствени представлява процесуално нарушение. За да се квалифицира нарушението обаче като съществено по смисъла на процесуалния закон, трябва в конкретния случай то да е възпрепятствало разкриването на обективната истина и да е накърнило правото на защита на страната, водейки до неправилен краен извод на решаващия съд. Настоящият състав намира, че в конкретния случай това не е така. Нито в производството пред

административния орган, нито пред въззивния съд касаторът е посочил данни за трето лице, управлявало автомобила му. Искането за свидетел е направено в жалбата, но не е поддържано пред съда в двете проведени съдебни заседания. Най-вече – видно от докладна записка, приложена пред СРС, след последване на неспрялата кола от служителите на СДВР с подаден звуков сигнал (сирена), П. е бил спрял. В този момент е установено, че именно той е водачът на МПС, а друго пътуващо в МПС лице е посочено като „спътник“. Също така, при съставянето на място на АУАН П. е посочил, че има възражения по него, но не и че той не е управлявал МПС. Неоснователен е доводът, че не било ясно мястото на спиране на водача – в тревните площи до или зад бл.16 в Студентски град. И в АУАН, и в НП използваният израз е „до“. Изразът „зад“ е използван само в докладната записка.

С оглед изминалото време и обема на работа е нормално свидетелят по акта да не помни конкретния случай.

Не е налице неяснота по отношение на това дали водачът е трябвало да спре в най-дясната част на платното или на посочено от служителя на ответника място, тъй като от докладната записка става ясно, че водачът не просто не е спрял при подадения сигнал със стоп палка, а е ускорил движението си и служителят на СДВР е бил принуден да се отдръпне.

По отношение размера на наказанието - обратно на изложеното в жалбата, СРС е обсъдил, при това подробно, размера на наложените административни наказания и се е мотивирал с многократното санкциониране на П., видно от справката за нарушенията му. Нещо повече - обратно на твърдението на касатора, глобата от 100лв. не е над, а е под средния размер, съгласно чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП (от 50 до 200 лева, в действащата към нарушението редакция). За пълнота на изложението следва да се отбележи, че същото важи и за наложеното наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, доколкото в същата норма, действащата към нарушението редакция, срокът е от 1 до 6 месеца.

Поради изложеното решението на СРС като правилно следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 100 лв., съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Сумата е дължима на СДВР, която е юридическо лице съгласно чл.37, ал.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1016/18.03.2025г. по НАХД № 14931/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12-ти състав.

ОСЪЖДА П. Л. П., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата 80 лв. (осемдесет лева) – юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.